

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. T. T.**, zastoupený Mgr. Dmitrijem Pavlenko, advokátem se sídlem Husova 635, Jičín, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2022, č. j. 15 A 143/2019-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Dmitriji Pavlenko, **s e** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ani náhrada hotových výdajů **n e p ř i z n á v a j í .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce žalobou původně podanou u Nejvyššího správního soudu brojil proti sdělení žalovaného ze dne 3. 10. 2019, sp. zn. 4 T 4/2009, o tom, že nebylo vyhověno návrhům žalobce na zastavení daňových exekucí ve věcech vedených pod variabilními symboly 5600023012, 5600001210 a 5600027910 pro žalobcem nezaplacené pohledávky představující náklady spojené s vedením trestního řízení vůči jeho osobě. Nejvyšší správní soud postoupil uvedenou žalobu Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému. Městský

soud následně Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby věc přikázal jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 2. 2020, č. j. Nad 221/2019-26, návrh na delegaci nutnou zamítl s tím, že skutečnost, že žaloba směřuje proti Městskému soudu v Praze jako žalovanému (v postavení správce daně), sama o sobě nezavdává důvodné pochybnosti o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu. Následně městský soud usnesením ze dne 24. 3. 2020, č. j. 15 A 143/2019-45, osvobodil žalobce od soudních poplatků, jeho návrh na ustanovení zástupce pro dané řízení však zamítl s odůvodněním, že není nezbytně třeba k jeho ochraně práv. Poté městský soud žalobu napadeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[2] Městský soud s odkazem na spisy vedené ekonomickým odborem žalovaného konstatoval, že žalovaný coby správce daně vydal následující exekuční příkazy:

- exekuční příkaz ze dne 10. 10. 2012, VS 5600023012, sp. zn. 4 T 4/2009, na srážku z pracovní odměny žalobce coby osoby ve výkonu trestu odnětí svobody k uspokojení pohledávky ve výši 5 999 Kč (spolu s náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč), která vznikla na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 4 T 4/2009, jímž soud uložil žalobci nahradit náklady řízení o povolení obnovy řízení paušální částkou 6 000 Kč,
- exekuční příkaz ze dne 1. 2. 2013, VS 5600001210, sp. zn. 4 T 4/2009, na srážku z pracovní odměny žalobce coby osoby ve výkonu trestu odnětí svobody k uspokojení pohledávky ve výši 13 000 Kč (spolu s náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč), která vznikla na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2009, sp. zn. 4 T 4/2009, jímž soud uložil žalobci nahradit náklady trestního řízení paušální částkou 13 000 Kč,
- exekuční příkaz ze dne 1. 2. 2013, VS 5600027910, sp. zn. 4 T 4/2009, na srážku z pracovní odměny žalobce coby osoby ve výkonu trestu odnětí svobody k uspokojení pohledávky ve výši 10 000 Kč (spolu s náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč), která vznikla na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2010, sp. zn. 4 T 4/2009, jímž soud uložil žalobci nahradit náklady trestního řízení paušální částkou 10 000 Kč.

[3] Městský soud předeslal, že ačkoli je žalobou napadený právní akt žalovaného označen jako „*Výjádření k návrhu na zastavení exekuce*“, materiálně se jedná o rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce, proti němuž v souladu s § 181 odst. 3 ve spojení s § 181 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“), nelze uplatnit opravné prostředky, ale které je přezkoumatelné ve správním soudnictví.

[4] Dále městský soud konstatoval, že § 181 odst. 2 písm. h) daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, přímo upravoval důvod pro zastavení daňové exekuce obsahově shodný s důvodem uvedeným v § 290 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, jehož uplatnění se v nyní posuzovaném případě žalobce domáhal (dlužník, resp. povinný nepobírá nejméně po dobu jednoho roku mzdu alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny). Tento důvod však byl s účinností ke dni 1. 1. 2014 z daňového řádu vypuštěn pro jeho nevhodnost pro oblast daňové exekuce. Městský soud dále konstatoval, že daňový řád obsahuje v § 181 odst. 2 vlastní, speciální úpravu důvodů zastavení daňové exekuce, a tedy nepřisvědčil žalobní argumentaci, podle níž se na posuzovanou věc měl na základě

pokračování

§ 177 odst. 1 daňového řádu subsidiárně uplatnit § 290 odst. 1 o. s. ř., a dal zapravdu tvrzení žalovaného, že daňový řád neposkytuje správci daně důvod, pro který by mohl výše uvedené daňové exekuce zastavit.

[5] Městský soud konstatoval, že důvody zastavení exekuce uvedené v § 181 odst. 2 písm. a), b), c), d), e) ani h) daňového řádu na situaci žalobce již na první pohled nedopadají. Dále s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 20 Cdo 3124/2010, uvedl, že uplatnění § 181 odst. 1 písm. f) daňového řádu, podle něhož správce daně daňovou exekuci zastaví, pokud předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů, nepřichází v případě exekuce srážkami ze mzdy či jiných příjmů v úvahu, neboť srážky se provádějí tak dlouho, dokud není vymáhaná pohledávka i s příslušenstvím uspokojena. Dle městského soudu není v posuzovaném případě splněn ani důvod pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. g) daňového řádu, neboť soud neshledal žádné nepoměrné obtíže, které by bránily správci daně v pokračování v exekuci. Městský soud neshledal ani jiné důvody pro zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.

[6] Pokud se jedná o daňovou exekuci na pohledávku ve výši 31 635 Kč, kterou žalobce označil v návrhu na zastavení exekucí variabilním symbolem 6092210101, zjistil městský soud ze své úřední činnosti, že se jedná o pohledávku představující náklady spojené s výkonem vazby, které v pozici správce daně nepřísluší vymáhat žalovanému, nýbrž řediteli věznice. Ve vztahu k této pohledávce tedy žalovaný daňovou exekuci nevedl a nebyl tudíž ani oprávněn rozhodnout o návrhu na její zastavení.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků

[7] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že městský soud porušil čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tím, že nevyhověl jeho žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, ačkoliv stěžovatel nemá právní vzdělání, neovládá na náležité úrovni český jazyk a je nemajetný. Dle stěžovatele byla navíc v posuzovaném případě porušena zásada *nemo iudex in causa sua*, neboť městský soud rozhodl ve věci, v níž byl současně žalovaným.

[8] Ve vztahu k posouzení věci městským soudem stěžovatel namítá, že daňové exekuce měly být zastaveny, neboť „podle ust. § 160 odst. 1 ve spojení s ust. 181 odst. 2 písm. e), písm. f) daňového řádu předmětné pohledávky jsou prekludované“, a poukazuje na to, že v bodě 24 napadeného rozsudku městský soud dospěl k nezákonným závěrům, neboť nesprávně ztotožnil zjišťování majetku povinného a evidenci pohledávek.

[9] Stěžovateli na jeho návrh Nejvyšší správní soud ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Dmitrije Pavlenka, který však kasační stížnost nedoplnil.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů

od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že § 152a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném od 1. 1. 2012 do 30. 9. 2020, stanovil, že se při správě placení pohledávek uvedených v § 152 odst. 1 téhož zákona (tj. u náhrad nákladů, které je obžalovaný povinen státu uhradit, byl-li pravomocně uznán vinným) postupuje podle daňového řádu. Jednalo se tedy o „daň“ ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, tj. o peněžité plnění v rámci dělené správy (jak je definována v § 161 daňového řádu).

[14] Uvedená právní úprava byla do trestního řádu včleněna novelou provedenou zákonem č. 459/2011 Sb., který ve vztahu k danému ustanovení neobsahuje žádné přechodné ustanovení. Vzhledem k tomu, že se jedná o ustanovení procesní povahy, je nutné vycházet z obecně platné zásady nepravé retroaktivity procesních norem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-60, publ. pod č. 1349/2007 Sb. NSS, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Žalovaný tedy nepochybil, pokud při vymáhání všech uvedených pohledávek postupoval dle daňového řádu.

[15] K námitce, podle níž městský soud porušil stěžovatelovo právo na právní pomoc tím, že mu neustanovil zástupce pro řízení o žalobě, je třeba uvést, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že proti usnesení krajského (městského) soudu o neustanovení zástupce lze brojit samostatnou kasační stížností (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2021, č. j. Ars 3/2019-43, publ. pod č. 4209/2021 Sb. NSS, a četnou prejudikaturu tam zmiňovanou).

[16] Ze spisu městského soudu je patrné, že stěžovatel ustanovení zástupce navrhl. Městský soud však jeho návrh usnesením ze dne 24. 3. 2020, č. j. 15 A 143/2019-45, zamítl (neboť měl ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. za to, že ustanovení zástupce není nezbytně třeba k ochraně stěžovatelových práv v daném řízení) a poučil stěžovatele o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost. Stěžovatel ovšem této možnosti nevyužil. V nyní posuzovaném případě směřuje kasační stížnost proti konečnému rozhodnutí městského soudu, Nejvyšší správní soud tedy v tomto řízení nemůže přezkoumávat zákonitost usnesení o neustanovení zástupce, proti němuž měl stěžovatel možnost brojit samostatnou kasační stížností. Uvedená námitka se tedy mýlí s předmětem tohoto řízení a nemůže být proto důvodná.

[17] Námitku, podle níž byla v posuzovaném případě porušena zásada *nemo iudex in causa sua*, Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou. Obdobnou argumentací se již Nejvyšší správní soud v posuzované věci zabýval, neboť právě s tímto odůvodněním městský soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k přikázání věci jinému soudu (tzv. delegaci nutně) dle § 9 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[18] Tento návrh Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 2. 2020, č. j. Nad 221/2019-26, zamítl s odkazem na závěry vyslovené v jeho předcházející judikatuře (zejména v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. Nad 250/2017-16, a v jemu předcházejících usneseních ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006-12, a ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009-32), podle níž pouhá skutečnost, že je žalovaným správním orgánem krajský (městský) soud, bez dalšího neznamena, že by byli z projednávání a rozhodnutí takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu, a bylo by tak třeba postupovat podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Je třeba odlišit situace, kdy mají soudci příslušného správního senátu krajského (městského) soudu rozhodovat ve věci, v níž je žalován například jejich nadřízený soudní funkcionář, od případů, kdy senáty či samosoudci ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti k tomu, kdo za soud jakožto správní orgán jedná, nejsou. V nyní posuzované věci se jednalo o druhý uvedený případ. Základním procesním předpokladem pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí dle § 9 odst. 1 s. ř. s. je navíc předchozí vyloučení soudců správního úseku soudu v rozsahu neumožňujícím sestavit k projednání a rozhodnutí věci senát, a to vždy postupem dle § 8 odst. 3 či 5 s. ř. s. K tomu však v posuzovaném případě nedošlo.

[19] Nejvyšší správní soud neměl důvod se odchýlit od těchto závěrů, které byly dříve vyřčeny v nyní projednávané věci, naopak jimi je vázán.

[20] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami, podle nichž byly v posuzovaném případě splněny důvody pro zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. e) a f) daňového řádu.

[21] Dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud zaniklo právo vymáhat nedoplatek.

[22] Dle § 181 odst. 2 písm. f) daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů.

[23] Lhůta pro vymáhání daně byla v § 160 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (tj. v době počátku svého běhu v posuzovaných případech), upravena následovně:

„(1) Nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.

(2) Byl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn.

(3) Úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je

- a) zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona,*
- b) zřízení zástavního práva, nebo*
- c) oznámení rozhodnutí o posečkání.*

(4) Lhůta pro placení daně neběží po dobu

- a) vymáhání daně soudem nebo soudním exekutorem,*

- b) přihlášení daňové pohledávky do insolvenčního řízení nebo do veřejné dražby,*
- c) daňové exekuce srážkami ze mzdy, nebo*
- d) dožádání mezinárodní pomoci při vymáhání nedoplatku.*

(5) Lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odstavce 1, s výjimkou nedoplatku zajištěného podle odstavce 6.

(6) Je-li nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat nedoplatek uplynutím 30 let po tomto zápisu.“

[24] Námitka, podle níž měla být exekuce zastavena dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu, neboť právo vymáhat nedoplatek již zaniklo, nemá svůj předobraz v žalobě, městskému soudu tedy nelze vytknout, že k otázce prekluze práva žalovaného vymáhat daň pouze obecně uvedl, že ani důvod pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu na stěžovatelovu situaci na první pohled nelze vztáhnout.

[25] Prekluze je však skutečností, k níž je soud povinen přihlédnout i bez námítky z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud se tedy otázkou prekluze práva vymáhat předmětné pohledávky zabýval, přestože daná námitka byla uplatněna poprvé až v kasační stížnosti.

[26] V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí vychází soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodující tedy je, zda k prekluzi práva správce daně vymáhat daň došlo před vydáním přezkoumávaného úkonu (rozhodnutí v materiálním smyslu) žalovaného.

[27] Pohledávka vymáhaná exekučním příkazem ze dne 10. 10. 2012, VS 5600023012, sp. zn. 4 T 4/2009, vznikla na základě usnesení městského soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 4 T 4/2009, které nabylo právní moci téhož dne. Uvedený exekuční příkaz byl stěžovateli doručen dne 12. 10. 2012 (na doručence je zjevně nesprávně vyznačeno datum 12. 10. 2011), tj. rozhodně před uplynutím šestileté prekluzivní lhůty stanovené v § 160 odst. 1 daňového řádu. Tímto dnem tedy došlo v souladu s § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu, v rozhodném znění, k přerušení běhu prekluzivní lhůty a počala běžet lhůta nová. Vzhledem k tomu, že exekuce byla vedena srážkami z pracovní odměny osoby, která vykonává trest odnětí svobody, prekluzivní lhůta se v souladu s § 160 odst. 4 písm. c) daňového řádu, v relevantním znění, stavila. Lhůta tedy nemohla uplynout před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

[28] Pohledávka vymáhaná exekučním příkazem ze dne 1. 2. 2013, VS 5600001210, sp. zn. 4 T 4/2009, vznikla na základě usnesení městského soudu ze dne 30. 12. 2009, sp. zn. 4 T 4/2009, které nabylo právní moci téhož dne. Uvedený exekuční příkaz byl stěžovateli doručen dne 4. 2. 2013, tj. opět před uplynutím šestileté prekluzivní lhůty stanovené v § 160 odst. 1 daňového řádu. Tímto dnem tedy došlo v souladu s § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu k přerušení běhu prekluzivní lhůty a počala běžet lhůta nová. Vzhledem k tomu, že i v tomto případě byla exekuce vedena srážkami z pracovní odměny osoby vykonávající trest odnětí svobody, prekluzivní lhůta se v souladu s § 160 odst. 4 písm. c) daňového řádu, v relevantním znění, po dobu tohoto exekučního řízení stavila a nemohla tedy uplynout před vydáním rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[29] Pohledávka vymáhaná exekučním příkazem ze dne 1. 2. 2013, VS 5600027910, sp. zn. 4 T 4/2009, vznikla na základě usnesení městského soudu ze dne 3. 9. 2010, sp. zn. 4 T 4/2009, které nabylo právní moci téhož dne. Uvedený exekuční příkaz byl stěžovateli doručen dne 4. 2. 2013, tj. rovněž před uplynutím šestileté prekluzivní lhůty stanovené v § 160 odst. 1 daňového řádu. Tímto dnem tedy došlo v souladu s § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu k přerušení běhu prekluzivní lhůty a počala běžet nová lhůta. Vzhledem k tomu, že také v tomto případě byla exekuce vedena srážkami z pracovní odměny osoby vykonávající trest odnětí svobody, prekluzivní lhůta se v souladu s § 160 odst. 4 písm. c) daňového řádu, v relevantním znění, po dobu tohoto exekučního řízení stavila a nemohla tedy uplynout před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného.

[30] Ani námitku, podle níž měla být exekuce zastavena dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu, tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[31] Odkaz stěžovatele na § 181 odst. 2 písm. f) daňového řádu nepředstavuje řádně uplatněnou kasační námitku. Stěžovatel na toto ustanovení odkazuje v souvislosti s tvrzením, že „*předmětné pohledávky jsou prekludované*“, uvedené ustanovení však s otázkou prekluze práva vymáhat pohledávku nijak nesouvisí. Městský soud se v nyní přezkoumávaném rozsudku k otázce možného uplatnění daného ustanovení vyjádřil (bod 24 odůvodnění), přičemž s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 20 Cdo 3124/2010, uzavřel, že v případě exekuce vedené srážkami ze mzdy uplatnění tohoto ustanovení nepřichází v úvahu. Pouhý obecný odkaz stěžovatele na určité ustanovení nebo jeho prostý nesouhlas se závěrem městského soudu (který navíc nebyl v kasační stížnosti jednoznačně formulován) nelze považovat za řádně uplatněnou kasační námitku (na formulaci kasačních námitek lze obdobně uplatnit závěry týkající se formulace žalobních bodů vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

[32] Namítá-li stěžovatel, že městský soud v bodě 24 napadeného rozsudku nesprávně ztotožnil zjišťování majetku povinného a evidenci pohledávek, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, kam touto námitkou přesně směřuje.

[33] Stěžovatel zjevně rozporuje závěr městského soudu, že v posuzovaném případě nebyl splněn důvod pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. g) daňového řádu, podle něhož správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi.

[34] Městský soud v dané souvislosti s odkazem na komentářovou literaturu konstatoval, že tento důvod zastavení exekuce může být dán např. v případě, že se zjišťování majetku dlužníka ukáže jako zbytečné úsilí, a uzavřel, že „*neshledal žádné nepoměrné obtíže, které by bránily správci daně a Věznicí Valdice nadále evidovat daňové pohledávky žalobce, přičemž v případě jeho pracovního zařazení může být pohledávka hrazena srážkami z pracovní odměny*“.

[35] Městský soud tedy správně posoudil otázku, zda pokračování v daňové exekuci bude spojeno s nepoměrnými obtížemi. Jeho závěru lze přisvědčit, neboť v posuzovaném případě je daňová exekuce vedena vůči potenciálnímu příjmu stěžovatele z jeho případného pracovního zařazení. Za takové situace nelze hovořit o nepoměrných obtížích při vedení exekuce, neboť ta spočívá v podstatě pouze v evidenci vydaného exekučního příkazu

a v případném budoucím provádění srážek. Poukazoval-li městský soud na situace, kdy se zjišťování majetku dlužníka ukáže jako zbytečné úsilí, šlo pouze o příklad uplatnění § 181 odst. 2 písm. g) daňového řádu v praxi. Ani tuto námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

IV.

Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[38] Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Dmitrij Pavlenko. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stěžovatele platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupce stěžovatele však vůči Nejvyššímu správnímu soudu neučinil žádný úkon právní služby ani nedoložil provedení takového úkonu pro svého klienta. Nejvyšší správní soud mu proto odměnu za zastupování ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. února 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu